

Apòkrifë – 29 (Pieta na szrumie)

W Prësewie, w sali je dzys mùzyka
Grają, jaż trzeszczą mùrë, pòdłoga
Déle zdeptóné, kòszle namiklé
A w nórce sadła cëchò wanoga...

Grzmią na akòrdionie spiéwë swiatowé
Wszëtkò, co ùczëc chcą lëdze z miasta
Jaż sã diòbelsczy skrzëpk z mrëczkã dłòwią
Slòdë z Niebòszczëkã ùsadła Niasta...

Pón zapòwiôdôcz skòcze pò binie
„A terò ti tam”!, „A terò ti tu”!
Grzejã sã z trzòskù trzë mikrofonë
Białka nad Sënã łzëska pòlikò...

Leją do sklónków z prądã napitczy
Tu nie mdze spóné! Mdze tuńcowóné!
Wnetk skòdził prosëc Jón – strażòk dzyrsczi
Jadłobã karnét zafùlowóny...

Wkòło sã farwë mieniã jasnisté
Z mùzyką splotlé, z żëcégò taktã
I jesz na lampie wësziw sã łiszczë
A krew czerwionò przëstroja Matkã...

Smùtno pòdezdrza na lëdzkã ceszbã
Dwigna swój Cãżòr, co smiercã spiący
Jesz: „Òstanita z Bògã” jim rzekła
Wësza Bòlesnò Matka z Żarnówca...